

Sygnatura akt VII U 1955/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 8 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant: st. sek. sąd. Marta Jurga

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 roku w Poznaniu

przy udziale zainteresowanej spółki z o. o. (...) z siedzibą w P.

odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P.

z dnia 14 lutego 2014 roku Nr (...)

w sprawie W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w P.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż odwołująca W. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o. o. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu do dnia 8 listopada 2011 roku.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lutego 2014 roku nr (...) (znak: OU540000/D/2013-002561/002) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. zmienił decyzję z dnia 5 sierpnia 2013 roku i stwierdził, że W. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) spółka z o. o. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu od dnia 1 października 2008 roku do dnia 8 września 2011 roku. Jako podstawę prawną decyzji organ rentowy wskazał art. 83 a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 roku Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

W. S. w przepisany trybie i terminie odwołała się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do zasiłku macierzyńskiego podnosząc, że podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu do 8 listopada 2011 roku.

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Sąd Okręgowy nie wzywał płatnika składek - (...) spółki z o. o. z siedzibą w P. do udziału w postępowaniu odrębnym postanowieniem, bowiem był on już stroną postępowania administracyjnego przed organem rentowym i adresatem decyzji, stając się automatycznie stroną postępowania odwoławczego.

Zainteresowany nie zajął żadnego stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 października 2008 roku spółka z o. o. (...) z siedzibą w P. przy ul. (...) zawarła umowę o pracę z odwołującą W. S. na czas nieokreślony od 1 października 2008 roku. Odwołująca została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń finansowych za wynagrodzeniem zasadniczym 3 378,60 zł.

Strony nie ustaliły w umowie o pracę okresu wypowiedzenia.

Odwołująca świadczyła pracę najpierw w siedzibie firmy, tj. w biurze w P. przy ul. (...), a następnie w od maja bądź czerwca 2010 roku w placówce ubezpieczeniowo – bankowej w K..

Płatnik składek zgłosił odwołującą do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego z kodem tytułu ubezpieczenia 0110 00 od dnia 1 października 2008 roku. Złożył za ww. raporty miesięczne z wykazaniem podstaw wymiaru składek za miesiące od 10/2008 do 07/2011.

Od (...) płatnik składek zaprzestał składania deklaracji rozliczeniowych.

Okoliczność bezsporna.

Płatnik składek zaprzestał działalności z dniem 8 września 2011 roku, kiedy to w wyniku wypowiedzenia spółce umowy najmu lokalu przy ul. (...) w P. spowodowanego zaległościami w opłacaniu czynszu, spółka wyprowadziła się z wynajmowanych pomieszczeń.

Zarząd spółki nie dokonał wypowiedzenia i rozwiązania zawartych z pracownikami umów o pracę oraz zaprzestał regulowania zobowiązań pracowniczych.

Dowód: pismo Wojewódzkiego Urzędu Pracy z dnia 2 grudnia 2013 roku w aktach pozwanego.

Odwołująca wykonywała faktycznie pracę na rzecz spółki do dnia 8 września 2011 roku. Od tego momentu nie wykonywała żadnych czynności związanych z zatrudnieniem i nie otrzymywała wynagrodzenia za pracę.

Ze sklepów, które spółka prowadziła, wywieziono towar.

Odwołująca była gotowa kontynuować pracę u płatnika składek. Po 8 września 2011 roku oczekiwała, bezskutecznie, na skierowanie do pracy w innym miejscu, bowiem wcześniej mówiono o nowych miejscach pracy w innych sklepach np. we W.. Podejmowała, również bezskutecznie, próby nawiązania kontaktu telefonicznego z pracodawcą.

Spółka z o. o. (...) nie rozwiązała formalnie z odwołującą stosunku pracy.

Od dnia 1 października 2011 roku odwołująca została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych u innego płatnika składek – A. P.. Została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń finansowych.

Dowód: zeznania odwołującej W. S. (k. 53 i 69).

Od 16 listopada 2011 roku do 4 lipca 2012 roku odwołująca pobierała zasiłek chorobowy w związku z ciążą, wypłacany przez ZUS. W dniu 5 lipca 2012 roku odwołująca urodziła dziecko.

Okoliczność bezsporna.

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie o sygn. akt V Np. 108/12, na skutek pozwu wniesionego w dniu 4 stycznia 2012 roku przez W. S., wydał w dniu 15 lutego 2012 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazał pozwanej (...) spółka z o. o. w P., aby zapłaciła na rzecz odwołującej następujące kwoty:

3 378,60 zł tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2011 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2011 roku do dnia zapłaty,

3 378,60 zł tytułem wynagrodzenia za październik 2011 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia zapłaty,

1 689,30 zł tytułem wynagrodzenia za listopad 2011 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty,

1 689,30 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za listopad 2011 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty,

2 027,16 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za grudzień 2011 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty.

Płatnik składek nie wniósł sprzeciwu od powyższego nakazu.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k.4).

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił przyznania odwołującej prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 19 grudnia 2012 roku.

Od powyższej decyzji odwołująca wniosła odwołanie do Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, które zostało zarejestrowane pod sygn. akt VI U 1047/12.

Dowód: akta Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu sygn. akt VI U 1047/12, a zwłaszcza odwołanie (k.2-3).

Wojewódzki Urząd Pracy w P. pismem z dnia 11 października 2012 roku poinformował odwołującą, że z dniem 8 listopada 2011 roku (...) spółka z o. o. stała się pracodawcą niewypłacalnym. Jednocześnie działając w imieniu Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych zatwierdził do wypłaty z Funduszu świadczenia w łącznej kwocie 7 658,16 zł, na którą składają się świadczenia z następujących tytułów: wynagrodzenia za wrzesień 2011 roku, wynagrodzenia za październik 2011 roku i wynagrodzenia za okres od 1 do 8 listopada 2011 roku. Poinformował odwołującą, że kwota zatwierdzona do wypłaty stanowi podstawę do dokonania potrąceń: składki na ubezpieczenie społeczne płatne ze środków pracownika 1 049,93 zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne 594,74 zł, zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych 677,00 zł. Nadto powiadomił, że dokonano naliczenia składek na ubezpieczenia społeczne należne od pracodawcy w kwocie 1 316,44 zł, która zostanie wpłacona do ZUS. Jednocześnie odmówił wypłaty ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych części świadczeń z tytułu wnioskowanego wynagrodzenia za okres od 9 do 15 listopada 2011 roku i wynagrodzenia za czas choroby w okresie od 16 listopada do 18 grudnia 2011 roku w łącznej kwocie 4 504,80 zł.

Dowód: pismo Wojewódzkiego Urzędu Pracy (k. 5-6).

Na rozprawie w dniu 22 maja 2013 roku w sprawie VI U 1047/12 odwołująca złożyła wniosek o wydanie decyzji w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w firmie (...) spółka z o. o. od października 2008 roku do chwili obecnej, który został przekazany do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w P..

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2013 roku nr (...) (znak: OU540000/D/2013-002561/001) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. stwierdził, że W. S. jako pracownik u płatnika składek (...) spółka z o. o. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu od dnia 1 października 2008 roku.

Z kolei wykonując zobowiązanie Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 8 listopada 2013 roku ZUS oświadczył, że kwestionuje fakt podlegania przez odwołującą ubezpieczeniom społecznym na dzień 5 lipca 2012 roku.

W konsekwencji ZUS wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję.

Dowód: akta Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu sygn. akt VI U 1047/12, a zwłaszcza postanowienie z dnia 22 maja 2013 roku (k.140); decyzja nr (...) w aktach pozwanego.

Zarząd płatnika składek nie przeprowadził postępowania likwidacyjnego ani upadłościowego. Korespondencja kierowana na widniejący w Krajowym Rejestrze Sądowym adres siedziby spółki jest zwracana z adnotacją „adresat wprowadził się bez podania adresu”.

Okoliczność bezsporna.

Sąd Okręgowy w Poznaniu prawomocnym wyrokiem z dnia 21 stycznia 2014 roku w sprawie o sygn. akt VII U 1954/13 zmienił zaskarżoną przez K. W. decyzję z dnia 7 maja 2013 roku stwierdzającą, że K. W. jako pracownik u płatnika składek (...) spółka z o. o. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia 17 maja 2010 roku o tyle, że stwierdził, iż K. W. jako pracownik u płatnika składek (...) spółka z o. o. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu od 17 maja 2010 roku do 10 września 2011 roku.

Dowód: akta Sądu Okręgowego w Poznaniu VII U 1954/13, a zwłaszcza wyrok (k. 62) wraz z uzasadnieniem (k.64-74).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów.

Za w pełni wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał zgromadzone w sprawie dokumenty. Nie były one kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu. Dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej formie przez właściwe organy w zakresie ich kompetencji, a więc stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane (art. 244 § 1 kpc). Natomiast dokumenty prywatne korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania, iż zawarte w nich oświadczenia złożyła osoba, która je podpisała (art. 245 kpc).

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującej. W sposób spójny i logiczny opisała jak doszło do zaprzestania przez nią wykonywania umowy o pracę w zainteresowanej spółce. Nadto jej zeznania znalazły potwierdzenie w wiarygodnych dokumentach urzędowych i prywatnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. S. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było podleganie odwołującej W. S. ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. po dniu 8 września 2011 roku. Organ rentowy stanął na stanowisku, że z tą datą spółka zaprzestała prowadzenia działalności i przez to nastąpiło ustanie ubezpieczenia społecznego.

Zdaniem pozwanego organu rentowego stosunek pracy jest stosunkiem zobowiązaniowym dwustronnym i poza wolą świadczenia pracy przez pracownika musi istnieć jeszcze wola jego zatrudnienia przez pracodawcę. Natomiast takiej woli w przedmiotowej sprawie nie było, ponieważ z dniem 8 września 2011 roku płatnik składek zaprzestał prowadzenia działalności. Także po stronie odwołującej takiej woli nie było, ponieważ od dnia 1 października 2011 roku została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych u innego płatnika.

Nadto organ rentowy powoływał się na wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie VII U 1954/13, którym stwierdzono, że K. W. jako pracownik spółki z o. o. (...) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od 17 maja 2010 roku do 10 września 2011 roku.

Natomiast odwołująca twierdziła, że ubezpieczenie społeczne trwało do 8 listopada 2011 roku.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 roku poz. 1442 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami.

Za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy (art. 8 ust. 1 ustawy systemowej).

Zgodnie z art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 tej ustawy pracownicy podlegają obowiązkowo również ubezpieczeniu chorobowemu i ubezpieczeniu wypadkowemu.

W myśl art. 13 pkt 1 ustawy pracownicy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy, każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych.

Obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych osób określonych w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy należy do płatnika składek (art. 36 ust. 2 ustawy). Zgłoszeń, o których mowa w art. 36 ust. 2, dokonuje się w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia.

Każda osoba, w stosunku do której wygasł tytuł do ubezpieczeń społecznych, podlega wyrejestrowaniu z tych ubezpieczeń. Zgłoszenie wyrejestrowania płatnik składek jest zobowiązany złożyć w terminie 7 dni od daty zaistnienia tego faktu (art. 36 ust. 11).

Ponadto, zgodnie z art. 2 kp pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę.

Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art. 22 § 1 kp).

Stosunek pracy może istnieć, pomimo faktycznego niewykonywania pracy przez pracownika. Dotyczy to nie tylko przewidzianych prawem przerw w wykonywaniu pracy (np. urlopu wypoczynkowego), przerw w wykonywaniu pracy i zapłacie wynagrodzenia za pracę (np. urlop bezpłatny, okres pobierania zasiłku chorobowego lub opiekuńczego), lecz także okresu niewykonywania pracy z powodu przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy. W tym ostatnim wypadku stosunek pracy istnieje do czasu ustania w sposób przewidziany prawem także wtedy, gdy pracownik nie wykazuje gotowości do jej wykonywania. Od gotowości do wykonywania pracy zależy bowiem jedynie prawo do wynagrodzenia (art. 81 § 1 kp), a nie samo istnienie stosunku pracy.

W przedmiotowej sprawie bezsporny między stronami był ustalony stan faktyczny. Nie było sporu między stronami co do tego, że W. S. do dnia 8 września 2011 roku wykonywała pracę na rzecz spółki. Od tego momentu nie wykonywała żadnych czynności związanych z zatrudnieniem i nie otrzymała wynagrodzenia za pracę. Siedziba firmy była zamknięta, nie zdołała skontaktować się z pracodawcą, nie została dopuszczona do świadczenia pracy w innym miejscu. Spółka nie prowadziła już wówczas działalności, 8 września 2011 roku oficjalnie opuściła lokal stanowiący dotychczas jej siedzibę. Usunęła towar ze sklepów, w których prowadziła swą działalność gospodarczą.

Nadto, jak wynika z dokumentacji zgromadzonej w bazie danych Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS, odwołująca nie została wyrejestrowana przez płatnika składek z ubezpieczeń społecznych.

Należy stanowczo podkreślić, że brak wyrejestrowania odwołującej z ubezpieczeń społecznych nie oznacza, że nie można ustalić daty końcowej podlegania odwołującej ubezpieczeniom społecznym.

W orzecznictwie wyrażany jest pogląd, że zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych ma charakter czynności prawno – technicznej (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. z dnia 23 maja 2007 roku, (...) SA/Bd 227/07, LEX nr 957737). Również wyrejestrowanie z ubezpieczeń społecznych wykazuje cechy czynności prawno – technicznej i jako takie nie może stanowić źródła obowiązującego prawa lub stosunku prawnego łączącego strony.

Podkreślić należy, że stosunek ubezpieczenia społecznego (emerytalnego i rentowych) nie jest stosunkiem prawnym ukształtowanym w drodze umownej, stąd obowiązek ubezpieczenia społecznego wynika z przepisów prawa i nie jest uzależniony od woli ubezpieczonego lub organu rentowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 roku, III UK 133/06, OSNP 2008, Nr 7-8, poz. 114). Nawiązanie stosunku ubezpieczenia następuje równocześnie z zaistnieniem sytuacji rodzącej obowiązek ubezpieczenia, jako wyraz zasady automatyzmu prawnego; jest wtórne wobec stosunku podstawowego, stanowiącego tytułu ubezpieczenia (Komentarz do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych pod red. B. Gudowskiej i J. Strusińskiej – Żukowskiej, Wydawnictwo C.H.BECK 2011, s. 79).

W realiach sprawy organ rentowy uznał, że zaprzestanie działalności przez płatnika składek z dniem 8 września 2011 roku oznacza to, iż doszło do rozwiązania stosunku pracy łączącego odwołującą i zainteresowaną spółkę.

W konsekwencji na podstawie art. 83 a ust. 1 ustawy systemowej stanowiącego, że prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie, zmienił decyzję z dnia 5 sierpnia 2013 roku i stwierdził, że W. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) spółka z o. o. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu do dnia 8 września 2011 roku.

Zaznaczyć należy, że samo faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej nie powoduje ustania stosunku pracy, obowiązku objęcia pracownika ubezpieczeniami społecznymi i obowiązku opłacania przez pracodawcę składek z tego tytułu. Pogląd tej treści wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 8 listopada 2012 roku (sygn. akt II UK 84/12, OSAPiUS 2013/19-20/232). Podzielił go Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 3 grudnia 2013 roku (III AUa 200/13, LEX nr 1409149). Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni aprobuje ten pogląd.

Jak zauważył Sąd Najwyższy skutek ustania stosunku pracy może wywołać jedynie, związane z faktycznym zaprzestaniem działalności, zakończenie stosunku pracy na podstawie zdarzeń prawnych określonych w ustawie - kodeksie pracy a dokładnie w art. 30 § 1. Samo bowiem ustanie prowadzenia działalności przez pracodawcę i przez to zaprzestanie realizowania przez niego związanych z tym obowiązków jest w pierwszej kolejności przeszkodą w wykonywaniu pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy i nie oznacza bezwzględnie ustania stosunku pracy. Skutek ten wynika natomiast z woli stron, a więc chęci przerwania stosunku pracy. Konieczne jest więc ustalenie treści woli obu stron w tym zakresie, które to ustalenie powinno uwzględniać obiektywne okoliczności związane z naturą stosunku pracy, pozwalające ocenić, czy strony (obie lub jedna z nich) rzeczywiście chcą pozostawać w tym stosunku. Nie byłoby wątpliwości, gdyby pracodawca lub obie strony złożyły wyraźne oświadczenie woli o rozwiązaniu stosunku pracy. Jednakże w sytuacji zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej oświadczenia takie często nie są składane. W takim przypadku, jak zaznaczył Sąd Najwyższy należy przyjąć koncepcję dorozumianego rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę. Wówczas faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę jest traktowane jako zachowanie ujawniające w dostateczny sposób wolę rozwiązania stosunku pracy (art. 60 kc w związku z art. 300 kp) i to w drodze wypowiedzenia. Zawsze jednak konieczne jest ustalenie i ocena, które zachowania pracodawcy wskazywały na wolę rozwiązania umowy, a przez to określenie daty dorozumianego oświadczenia woli o wypowiedzeniu i stosowny do niej okres i termin wypowiedzenia. Jak podkreślił Sąd Najwyższy taką datą może być dzień faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, jednakże jest to jedynie moment złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu, nie zaś samego ustania stosunku pracy. Tę chwilę, tj. dzień ustania stosunku pracy, należy zawsze wyznaczyć z uwzględnieniem przepisów dotyczących okresu i terminu wypowiedzenia.

Zgodnie z art. 30 § 1 kp umowa o pracę rozwiązuje się:

- 1) na mocy porozumienia stron,
- 2) przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem),
- 3) przez oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia),
- 4) z upływem czasu, na który była zawarta,
- 5) z dniem ukończenia pracy, dla której wykonania była zawarta.

Z kolei w myśl art. 36 § 1 kp okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy i wynosi:

- 1) 2 tygodnie, jeżeli pracownik był zatrudniony krócej niż 6 miesięcy,
- 2) 1 miesiąc, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 6 miesięcy,
- 3) 3 miesiące, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 3 lata.

Co istotne, o długości przewidzianych w art. 36 § 1 kp okresów wypowiedzenia decyduje okres zatrudnienia u danego pracodawcy, który obejmuje cały staż zatrudnienia u tego pracodawcy, liczony od dnia zawarcia umowy o pracę do daty jej rozwiązania z upływem okresu wypowiedzenia (art. 32 § 2 kp) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 roku, I PKN 34/99, OSNP 2000/14/544, OSNP-wkł. (...), M.Prawn. 1999/11/8.

Ponadto zgodnie z art. 361 § 1 kp jeżeli wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony następuje z powodu ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy albo z innych przyczyn nie dotyczących pracowników, pracodawca może, w celu wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, skrócić okres trzymiesięcznego wypowiedzenia, najwyżej jednak do 1 miesiąca. W takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu wypowiedzenia.

O tym, że ustawodawca nie uznaje faktycznego zaprzestania przez pracodawcę prowadzenia działalności gospodarczej za stan wyłączający istnienie stosunku pracy, podleganie obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu i wyłączający obowiązek opłacania składek z tego tytułu, świadczą również przepisy art. 12 ust. 2 w związku z art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 158, poz. 1121 ze zm.), z których wynika, że w razie niewypłacalności pracodawcy wynikającej z faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące, zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają wskazane w art. 12 ust. 2 należności główne, w tym należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne (por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2000 roku, II UKN 568/99, OSNAPiUS 2001 nr 22, poz. 678).

W niniejszej sprawie należy przyjąć, że do rozwiązania umowy o pracę doszło wskutek jej dorozumianego wypowiedzenia przez pracodawcę. Brak jest jakichkolwiek dowodów na to, by strony chciały rozwiązać umowę za porozumieniem z dniem 8 września 2011 roku. Odwołująca próbowała podjąć pracę, o czym świadczą jej próby skontaktowania się z pracodawcą. Sąd Okręgowy uważa, że za najpewniejszą datę złożenia oświadczenia przez pracodawcę należy uznać dzień 8 września 2011 roku. Wówczas stało się niewątpliwe, że zainteresowana spółka nie ma zamiaru kontynuować swej działalności, zatrudniać pracowników, co wynika z faktu zlikwidowania jej siedziby, usunięcia towaru ze sklepów. Dzień ten stanowi początek biegu terminu wypowiedzenia, który dla odwołującej, zgodnie z art. 36 § 1 pkt 3 kp wynosi 3 miesiące. W przypadku rozwiązania umowy o pracę pracownika, który był zatrudniony u danego pracodawcy przynajmniej 3 lata, okres wypowiedzenia może być skrócony przez pracodawcę

maksymalnie do 1 miesiąca, w przypadku likwidacji pracodawcy albo z innych przyczyn nie dotyczących pracowników (art. 361 § 1 k.p.).

W niniejszej sprawie należy jednak przyjąć, że pracodawca swym dorozumianym oświadczeniem woli o rozwiązaniu stosunku pracy z odwołującą obejmował także chęć skrócenia okresu wypowiedzenia. Z dniem 8 listopada 2011 roku stał się pracodawcą niewypłacalnym, czego odwołująca ani pozwany organ rentowy nie kwestionowali. Jak należy bowiem wywieść ze stanowiska jakie zajmowała odwołująca w toku postępowania, z pewnością obejmowała ona taką czynność pracodawcy swą świadomością, domagając się ustalenia trwania stosunku ubezpieczenia do 8 listopada 2011 roku. Tym samym, względem odwołującej, zastosowanie winien mieć skrócony okres wypowiedzenia, kończący swój bieg z dniem 8 listopada 2011 roku, zgodnie ze stanowiskiem odwołującej.

Nie ma racji organ rentowy, że o ustaniu stosunku pracy odwołującej w zainteresowanej spółce z dniem 8 listopada 2011 roku, przesądza wyrok w sprawie VII U 1954/13. Lektura akt tej sprawy wskazuje bowiem wyraźnie, że zapadł on w odmiennym stanie faktycznym. Stosunek pracy K. W. ustał bowiem na skutek upływu 2 tygodniowego terminu wypowiedzenia dokonanego przez zainteresowaną spółkę w dniu 24 sierpnia 2011 roku, czyli jeszcze przed zaprzestaniem działalności gospodarczej z dniem 8 września 2011 roku.

Powyższe oznacza, że odwołująca pozostawała w stosunku pracy także po dniu 8 września 2011 roku do 8 listopada 2011 roku. Z tego też tytułu pozostawała wówczas w ubezpieczeniu społecznym z tytułu zatrudnienia w zainteresowanej spółce – (...) spółka z o. o. z siedzibą w P.. Stąd decyzja ZUS wyłączająca ją z tego ubezpieczenia po dacie 8 września 2011 roku nie była prawidłowa.

W tym stanie rzeczy, Sąd – na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 47714 § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż odwołująca W. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) spółka z o. o. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu do dnia 8 listopada 2011 roku.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

ZARZĄDZENIE

odnotować uzasadnienie,

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego organu rentowego N. N. wraz z aktami rentowymi,

zwrócić akta Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu VI U 1047/12,

zwrócić akta VII U 1954/13,

za 14 dni od doręczenia albo z pismami.

Poznań, 28 października 2014 r.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk